

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. — Έτος Β' Αριθ. 79

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 4 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

Έπιστολαί και επιταγαί απ' εϋθείας
πρός τήν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Όδός Αγίου Κωνσταντίνου 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησίᾳ δρ. 15. — Έξάμ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 20. — » » 10

Γίνονται δεκταί και συνδρομαί δε' δωρισμένον
ἀριθμόν φύλλων, καθορισμένον
ὑπό τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Τριαντάφυλλο» (Κυρία)
Αλεξάνδρεια—Σέρραι

Χρώμα ἔπιδερμίδος: λευκόν. Μάτια:
καστανά. Μαλλιά: καστανά. Ἀνάστημα
1 μ. 62. Ἐτῶν 22.

Αἱ ὠραιότεραι Ἑλληνίδες

Σειρά 2α

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! τὰς ἀναγνωστρίδας καὶ τοὺς ἀγαγῶστας διὰ τὰ συγκαροτήριά των ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τοῦ δημονηφίσματος τῆς Καλλονῆς, τοὺς εὐχαριστῶ διότι ἀναγνώριζον τὰς προσπάθειάς καὶ τὰς θυσίας τῆς «Σφαίρας», τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν μὲ τὴν ὁποίαν ψηφίζον. Τὰ ψηφοδέλτια καταφθάνουν τόσον ἀθρόα καθημερινῶς ὥστε ἀποβαίνει ἀδύνατον νὰ εἰδοποιῶ τὸν καθένα ξεχωριστὰ περὶ τῆς λήψεως. Ὁ κ. Δ. Ζούρ. μού γράφει δι' εἶνε τόσον ὠραταί εἶναι αἱ δημοσιευόμεναι φωτογραφίαι, ὥστε νὰ ἐνκολεῖται εἰς τὴν ἐκλογὴν, καὶ δίδων τὴν ψήφον του ὑπὲρ τῆς μᾶς ἐξ αὐτῶν ἀντιλαμβάνεται δι' ἀδικεῖ τὰς ἄλλας. Καὶ πράγματι κατὰ τὴν ταξινόμησιν τῶν ψηφοδελτίων βλέπω δι' εἶναι αἱ ὑποψήφιοι λαμβάνουν ἐξ ἴσου περίπου πολλὰς ψήφους καὶ θὰ γίνῃ ἀγρία πάλη μεταξὺ τῶν ψηφοφορούντων διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῶν καλλιτέρων. Ὁνόματα καὶ ἀριθμοὺς κ. Π. Παπαδ. δὲν ἀναφέρω διὰ νὰ μὴ ἐπηρεάσω τὰς γνώμας, μολονδὲ γνωρίζω τὴν ἀνυπομονήσαν τῶν ὑποψηφίων. Μόνον διὰν λήξῃ ἡ ψηφοφορία θὰ δοθῶν οἱ ἀριθμοὶ τῶν ψήφων τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἑκάστη καὶ θὰ δημοσιευθῶν τὰ ὄνόματα. Ἡ ψηφοφορία διὰ τὰς ὑποψηφίους τῆς α' σειράς θὰ ἐξακολουθήσῃ, ἐπιφυλάσσομαι δὲ νὰ εἰδοποιήσω πότε θὰ παύσῃ.

Σήμερον δημοσιεύεται ἡ β' σειρά τῶν καλλίων. Ἡ μεταξὺ αὐτῶν ἐκλογὴ τῆς καλλιτέρας θὰ γίνῃ πάλιν διὰ τοῦ κάτωθι ψηφοδελτίου, τοῦ ὁποίου—προσέξατε—εἶνε διαφορετικοὶ οἱ ἀριθμοί. Δὲν θὰ γίνῃ δὲ δεκτὸν ψηφοδέλιον ἄλλης σειράς δι' ὑποψηφίους ἄλλης.

Ἐλαβα τὰς φωτογραφίας σας διδὲς Δεσποιν. Μετ., Κική Ἀποστολάκου καὶ Ρωμανική. Δὲν λείπει τίποτε. Ὅσον διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ καθιερωθέντος συστήματος τῶν ψηφοδελτίων γράφω εἰς ἄλλην σελίδα.
Ἡ Δις ΝΟΡΑ

«Ἐδελβαίς» (Ἀθήνας)

Χρῶμα ἔπιδερμίδος: λευκόν. Μάτια:
γαλανά. Μαλλιά: ξανθά. Ἀνάστημα:
1 μ. 71. Ἐτῶν 17.

«Κρίνος» (Χανιά)

Χρῶμα ἔπιδερμίδος: λευκοροδίνον.
Μάτια: καστανά. Μαλλιά: χρυσοξανθά.
Ἀνάστημα 1 μ. 63. Ἐτῶν 20.

(2) ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ (2)

Ἐκ τῶν δημοσιευθειῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 79 φύλλον τῆς «Σφαίρας» προτιμῶ τὴν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον

Τόπος διαμονῆς

Ἐπογραφή

«Μπεγνώνια» (Καίσιον)

Χρῶμα ἔπιδερμίδος: λευκόν. Μάτια:
μαύρα. Μαλλιά: καστανά. Ἀνάστημα:
1 μ. 70. Ἐτῶν 26.

Τα Καλύτερα Διηγήματα

Ο ΑΓΡΙΟΤΡΑΓΟΣ

Δ. Κ. ΒΟΥΤΥΡΑ

Μωρέ τι αγριότραγος είν' αυτός! του είπε ο φίλος του κυτάροντας το σκοτωμένο ζώο, που έριξε στα πόδια του κοπάδι.

— Αγριότραγος πρώτης! του απήντησε. Κόντευε να τσικιστώ για να το κατεβάσω άπ' εκεί που 'πεσε όταν τον χτύπησα.

— Ο φίλος του τον κτύπησε με χαμόγελο πονηρό. — Τι να σου βάλλω τέτοιες ιδέες! 'Εσύ δεν είσαι άπ' αυτά τα μέρη και δεν ξέρεις!... Έξερεις τι έγω ακούσει γά, άπ' τον παπούλη μου, έδώ και χρόνια; Πώς ποτέ δεν κινήθησαν αυτούς τους αγριότραγους του ξερόνησου, γιατί λέγανε, ότι έχουν και από άνθρωπο!

— Έλα, πάψε, μη μου κολλήσης χαμιά τέτοια ιδέα!... του είπε. — Έλα, πάψε, μη μου κολλήσης χαμιά τέτοια ιδέα!... του είπε.

— Τι κουταμάρες είν' αυτές! 'Εμείς θά τον φάμε και θά γεννηθούμε! Θάρρεις; αυτό σά φτώ! το είπε.

— Όχι, άλθεις, δέ μπορώ, γιατί έχω δουλιά!... Άν δεν έχω θά 'ρχόμουνα κ' έγώ θά 'τραγα άπ' αυτόν τον άνθρωπότραγο!

— Έλα, έλα! Κάποιος χωριάτης περνούσε και ο Μαλέας τον είδε να φορτωθί τον αγριότραγο και να 'όν πάει-έλαμο το χάνι.

— Μωρέ!... σά δεσπότης είνε! σωστός! Και μοιάζει, έκανε κυτάροντας τον ο χωριάτης, μοιάζει, μωρέ, με ποίον μοιάζει; 'Α, ά! με τον ήγούμνο των Ταξιαρχών! Την ίδια μούθη έχανε!

— Κατάλαβα, έλεγε, ακολουθώντας το χωριάτη, που βάδιζε γρήγορα, δέ θά νοιώσω αγριότραγο και άς έκανε τόσο κόπο!

— Κατάλαβα, έλεγε, ακολουθώντας το χωριάτη, που βάδιζε γρήγορα, δέ θά νοιώσω αγριότραγο και άς έκανε τόσο κόπο!

Παλινα Τραγουδια

QVO VADIS

Τ. Μωραϊτίνης

Πού πās άπόρροια, το πλήθος που διαβαίνει μοιραϊ ν' άγγιξη στα μαλλάρια σου τή χρυσαφένια δ' αιλουέτια άερνη, γραμμένη άπό άγγέλων δάχτυλα κερτίνα.

Στό άλαφρό σου το περπάτημα σκορπίζεις τό άερωό σου φως μέσ' στό σκοτάδι. Τis θυλικής βασιοπολής μάς θυμίζεις τόν κλειδομένον πόργων του παλιού καιρού που έλεγε ο παππος τό βράδυ.

Τόν τροβαδοόρον σά τραγουήσων ή όίμα' εϊσ' ένας θρύλος κ' ένα παρμυθι μακρονό, που ξετυλίγεται σάν άσπρο μεταξένιο νήμα μέσο στό πλήθος τό χυδαίο και τό ταπεινό.

Πού πās; 'Ανθρώπινα έν σ' άγγίζων χέρια, φοβούμαι, άλλομονο, θά φύγης προς τ' αστέρια κ' εϊναι που λήμουνε ο άσημένιοι οί λύχνοι, ένα σημάδι πως εχάθηκες θά δείχνη μέσα στην άγνη τή χρυσή του Γαλαξία.

τά καρβία που ταξιδεύουνε! Τ' άκολουθούνη με τό μάτι! Κι' αυτά δέ μοιάζουνε με τάλλα, είνε πονηρά, έξυπνα, σάν άνθρωπος! Και με ψυχή! Σού ρίχνονται έμα δάν τά πενύχες!

— Μωρέ! έκανε ένας άλλος χωριάτης, που μπήκε κελνη τή σιγαλί, σεις βλέπω, θά φάτε δεσποτή!

— Άγτε, άνεις! Θά φάμε δεσποτή στη σούβλα! φώναξε ένας άπ' τή παρέα, ένω οί άλλοι γελούσαν.

— Ό Μαλέας ταραζόταν, ταραζόταν. Όλοι τό ίδια του λέγανε σά ναχάνε κάνει συνομιλία. — Η σάν άνθρωπος είνε, ή δεν είνε, είνε άπότομα, έμεις θά τον φάμε!

Σά λίγη ώρα ο τραγός περασμένος στη σούβλα γύριζε σιγά, σιγά, πάνω από φωτιά. Ό Μαλέας καθισμένος σέ μία πέτρα, τον γύριζε, ένω οί άλλοι πέρα λίγο, καίτανε χαρτιά.

— Μωρέ! έκανε ένας άλλος χωριάτης, που μπήκε κελνη τή σιγαλί, σεις βλέπω, θά φάτε δεσποτή!

ΣΕΝΗ ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΟΠΤΑΣΙΑ

Τό φεγγαράκι έθλιβόνταν κ' οί άγγέλοι δακρυόμειοι δοξάρια μέσ' στον λουλουδιών τή σιγαλιά βασούσαν.

Και γελούσαν! και στίων άνδρών τή πέταλα γλιστρούσαν στόνοι λευκοί άπ' τίς βιόλες των και λυθουμιόμειοι.

Ήταν τό πρώτον σου φίλο ή μέρα ή βλαγγίνη! Κι' οί ρομβασμός μου που άφινε και μ' άστυροαγαπώσους σοφώταε' άπ' τήν εθούδι τής θλίψης έμειθεσθε, αύτης που κι όταν στην καρδιά βάρος καιμή δέ χάνει, όμως έκει τό σάρομα του όνειρου μάς άφινει.

Λοιπόν τροβοόρα βλέποντας τή γεραμμένη στρατά, όταν έκει με τή μαλλιά ήλιο χρυσό γιωμάτα μέσα στό βράδυ γελαστή ξεπερβώλες μπροστά μου, σάν τή νεράδα πουβλέπα στό παιδικά όνειρά μου που με την κόμη δόλοφρη περνούσε από κοντά μου και πάντα από τ' άγάλμα της ποίξε μουσικήνιά άσπρα μπουκίνα μούριγνε κ' αστέρια εθούδιασμένα!

Νύχτα! ό! Νύχτα, πός μ' εθουραίνεις και με λικνίζεις άπαλά κάτ' από τ' ασήμωτο φεγγαράκι... σάν τά τραγουδιά των γούλιων ξεχίνουνο μέσ' τή γαλήνη της βροχής κ' άπο άνάπνοισι στή θλιμμένη μου ύπαρξι!

Ψυχές που πονάτε! έλάτε μακρού άπ' τού κόσμου τή βοή, να ένοσθητε στού Πόντο τό μυστήριο—μέσα στην Νύχτας τή γαλήνη!... Ναί! έλάτε! 'Αθήραι Γιώργος Τουφεξής

ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ Π' ό! Κοιμητήρι έρημο, παλιό ληρομνημένο που μέσ' τού λόφου τήν πλαγιά άόρατο λουφάζεις μέσ' τή χορτάρια τάρια, τ' άγκάδι' άποπνιγμένο, πόσους νεκρούς μέσ' τό βαθύ τό χρώμα σου σκεπάζεις!

Πός μοιάζει τήν καρδούλα μου θλιμμένο κοιμητήρι που τόσο μέσα τής νεκροί, όίμωγα! έχουν γείρει τόσο γαλάζια μ' όνειρα κ' όίανικά θαμμένα στάσπλάχνατης κ' όίανονκαρό, σ' αντιμωία έχασομένα! Τ. Τ. 911—Μάρτης Γ. Ι. Σολωμός

Τό δημοψήφισμα της Καλλονής ΤΟ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟ 'Εξ άφορηής των γραφομένων μερικτών άναγνωστών έν σχέσει προς τό ζήτημα τού ψηφοδελτίου δια τήν ψηφοφορία επί τού δημοψηφίσματος της Καλλονής, έχω να έξηγήσω ότι τούτο καθιερωθί άκριβώς διά να μη δύναται ο καθείς να γερμίζη μίαν κόλλαν χαρτί με άπειριαν ύπογραφών όχι πραγματικών και να μου τας στέλλη. Αυτό θά ήτο άδικον.

Ενψ με τό ψηφοδέλτιο ή κατάχρησι αυτή άποτρέπεται, διότι φυσικά δέν μπορεί ο καθείς ν' άγοράση 100 ή 200 «Χαράρες» διά να μου στείλη τή ψηφοδέλτια του. Τώρα ένδον κεινεις θέλη να στείλη περισσότερα τό ένός ψηφοδέλτια διά να ψηφισή περισσότερας τής μίας ύποψηφίας ή μίαν περισσότερας φορές, είνε αυτό ούτε να τον έξελέγης ούτε να τον έμποδίσω μοιραϊ και κατ' άνάγκην θά γίνον δεκτά τή ψηφοδέλτια του, κ. Άγαμ. Μπαρών.

3 (Συνέχεια έν τού προηγούμενου) 3

Ή 'Ιουλιέττα του ήτο άπέφως ώραϊότερα, άρανατός περισσότερο γήσασα, άπ' όσον τήν ελχεν άντίληψη κατά τήν πρώτην των φευγαλιών συνάντησιν.

Και ή άπόγνώσις του κατέστη διά τούτο άδυσνηρότερα. Θά κατεδέχτο ποτέ τό μεγαλειώδες έκείνο πλάσμα ν' άνείσθη προς τό ταπεινόν και άσημαντόν όφθαλμόν του.

Άλλά πάλιν μήπως ύπό πύσαν μορφήν ή καρδιά του ίδιού παλμού δέν πάλλει και τό ίδια δέν δοκιμάζει αισθήματα; 'Ο δυστυχής ήλλοφρόνει...

Επόθει να παρτείνετο επ' άπειρον ή στάθμευσις έκείνη, ένω ταυτοχρόνως έφοβότο μήπως πράγματι τήν έβλεπε παρτείνοντα. Δέν ήνυκατό επί πλέον ν' άνθέξη εις τόν σφοδρόν έκείνον, άλλα και τόσον γλυκύν παροξυσμόν τής καρδιάς του. Ήσθάνθη κλονίζομένον τούς πόδας του, ένγκαλλαστή τό δένδρον επ' ου έσθηρίζετο διά να μη καταπέση, και έκρυσεν όπισθεν τού κορμού του τήν κεφαλήν. Φοκίσασιν ήδονική και άλγεινή ταυτοχρόνως διέτρεχε τά μέλη του. Αι χείρες του ξεσποιν. Τόν κατακάμψανε σκοτοδίνη, υπό τό κράτος τής όποιας έκλεισε προς στιγμήν τούς όφθαλμούς...

Όταν κατέρθωσε να τούς άνοιξη έκ νέου, ή κομητή έμαζε άναλάβε τήν πορσιαν της. Ή μαυική άμαξη είνε προχωρησίς. Τός δια μίας άποόμου κινήσεως διέσπασεν όιά άλλόφρον τήν πυκνήν μαζαν των εκπληκτων θεατών, και προβαλόν ύπεράνω του στήτους των στρατιωτών τήν κεφαλήν, έρριψεν άκόρητον βλέμμα προς τό μέσον της όδοϋ.

Η άμαξα είνε προχωρησίς όλίγον και τέσσαρες όφθαλμοί ήδυνήθησαν δια μίαν είσοτι φοραν να διασταυρωσούσι τά βλέμματά των. Μετά τούτο, τό όχημα άπεκέρθη τελείως υπό τήν κατόνιν έρχομένην, ή δέ κλειούσα τήν όλην κομητήν ήλ των ίππέων άπέφραξε τελείως τό δεικνυθί έκείνον παράδεισον από τήν όθραν του Μιχαήλ.

Έδρασε πάλιν τόν κορμόν του δένδρου και καθιλωθή έκεί, περισσότερο του δένδρου ακίνητος, άναμνένον τό τέλος τής τελειγής και τήν έπιστροφήν των άμαξών. Παρτέμεινον ούτοι επί ήμισιον με τό βλέμμα άπλανε, κορφομένον τώρα προς τό τέμα της όδοϋ 'Ερωμο, όπότεν επερίμενεν ν' αναφανή ή διαλασασα κομητή.

Ήτο έκτός τόπου και έκτός χρόνου. Ή σκέψης του εταξείδεν εν τό άπειρον—τό άπειρον και άτελευτητον του 'Ερωτος υπερπέραν—και δέν άντελαμβάνετο τίποτε των περι αούτων συμβαινόντων.

Έν είδος νάρκης τον είνε καταλάβε, νάρκη έξ ής άνέγνης μόνον όταν ή κομητή ήρχισεν επανακάμπτουσα εκ τού γαού προς τ' άνακτορα.

Ήδω και πάλιν ή ύπαρξις του όλόκληρος σπνεκεντρώθη εις τό βλέμμα του. Άλλ' ή κομητή άντιπαρήχτετο σ' άντιπαρήθε μετ' όλίγον όλοκληρος, δίχως ν' αναφανή και ή προσφιλης άμαξα, υπό τούς τροχούς τής όποιας εύχαριστος θά έκρεουργεϊτο άν τό επείθιμει 'Εκείνη.

Προφανώς είνε άνέλθει δ' άλλης όδοϋ, διά τού όδοϋ Μητροπόλεως. Άλλ' έπραξε τούτο τυχαίως ή από σκοπού; Ήτο σκέψης ιδιική της ή άλλης τινός των συνεπιβαινουσών κυριών.

Και ή συγγή άγωνία περιεπύχθη εκ νέου τήν καρδίαν του Μιμήκου.

Λέγον οτι τον κόσμον τουτον εις Θεός κυβερνά; ή Τύχη. Άλλ' άν ούτως έχει μήπως και τον άνθρώπινον έρωτα ή Τύχη κυβερνά; Οί έρωτευμένοι νομίζουσι ότι ο 'Ερωσ των κυβερνά τον κοσμον, το σύμπαν, τήν τύχην.

Άλλ' οι άποσοπολήτες κρινόντες τα πράγματα βλέπουσι ότι πολλάκις συμπτώσεις έντελες τυχαία έννοούν ή καταπνιγνον άμα τη γεννήσει του ένά αίσθημα, ένά έρωτα.

Μη δέν ώφειλετο εις σύμπτωσην τό γεγονός ότι τήν ίδίαν έκείνην ήμεραν τής 29ης Μαϊου 1892, τήν επαύριον άκριβώς τής πρώτης των συναντήσεως, επρόκειτο να Ιδη δια δευτέραν φοράν τών όφθαλμών του τό Ινδαμια; Και μή ή σύμπτωση αυτή δέν ήλθε δια να ριζώση επί βαρύτερον τό μέλος άναβλαστήσαν αίσθημα του;

Τήν εσπέραν έκείνην ο Μιχαήλ συνήντησε τόν Κλέαρχον εις τό Ζάπτεϊον. Και οι δύο φίλοι έπρασπεν προς τό άγαπητόν των καταφύγιον τού άπ' τήν Πύλιν τού 'Αδριανού, όπου είνε τό πρώτον ήμεροσύντομον είνε τούτο έκτακτο έκεί ως άπολιθωμένο! Και εις τόνον πεπονημένους άραδάτου του είπε:

— Μιχαήλ! άγαπάσαι! Λέγον οτι τον κόσμον τουτον εις Θεός κυβερνά; ή Τύχη. Άλλ' άν ούτως έχει μήπως και τον άνθρώπινον έρωτα ή Τύχη κυβερνά; Οί έρωτευμένοι νομίζουσι ότι ο 'Ερωσ των κυβερνά τον κοσμον, το σύμπαν, τήν τύχην.

Άλλ' οι άποσοπολήτες κρινόντες τα πράγματα βλέπουσι ότι πολλάκις συμπτώσεις έντελες τυχαία έννοούν ή καταπνιγνον άμα τη γεννήσει του ένά αίσθημα, ένά έρωτα.

Μη δέν ώφειλετο εις σύμπτωσην τό γεγονός ότι τήν ίδίαν έκείνην ήμεραν τής 29ης Μαϊου 1892, τήν επαύριον άκριβώς τής πρώτης των συναντήσεως, επρόκειτο να Ιδη δια δευτέραν φοράν τών όφθαλμών του τό Ινδαμια; Και μή ή σύμπτωση αυτή δέν ήλθε δια να ριζώση επί βαρύτερον τό μέλος άναβλαστήσαν αίσθημα του;

Τήν εσπέραν έκείνην ο Μιχαήλ συνήντησε τόν Κλέαρχον εις τό Ζάπτεϊον. Και οι δύο φίλοι έπρασπεν προς τό άγαπητόν των καταφύγιον τού άπ' τήν Πύλιν τού 'Αδριανού, όπου είνε τό πρώτον ήμεροσύντομον είνε τούτο έκτακτο έκεί ως άπολιθωμένο! Και εις τόνον πεπονημένους άραδάτου του είπε:

— Μιχαήλ! άγαπάσαι! Λέγον οτι τον κόσμον τουτον εις Θεός κυβερνά; ή Τύχη. Άλλ' άν ούτως έχει μήπως και τον άνθρώπινον έρωτα ή Τύχη κυβερνά; Οί έρωτευμένοι νομίζουσι ότι ο 'Ερωσ των κυβερνά τον κοσμον, το σύμπαν, τήν τύχην.

Άλλ' οι άποσοπολήτες κρινόντες τα πράγματα βλέπουσι ότι πολλάκις συμπτώσεις έντελες τυχαία έννοούν ή καταπνιγνον άμα τη γεννήσει του ένά αίσθημα, ένά έρωτα.

— Άν σύ, που είσαι έλεύθερος να ζή; και να κινήσιν σου άπ' αύτην, φαντάσι έκείνην κλεισμένη μέσα εις τούς τέσσαρας τοίχους του δωματίου της, ζώσαν με τούς ασθηρόδους κανόνας τής αδικής έθιμοτυπίας, ζώσαν μακράν τής πατριδος της, τών οικειών και τών φίλων της; χωρίς κανένα να ή ή η έν έμπευσθη τόν πόνον της.

— Θά είλες δικαίον άν έντως ποιεϊ, άν πράγματι με άγαπά όσον έγω, άπήνησε με όπαισιόδοξον σκεπτικισμόν ο Μιμήκος. — Δέν άμφιβάλλω διόλου περί αούτου, έπαυέλαβε πειστικός ο Κλέαρχος, ζήτων πρό παντός να ένθαροϋνη τον έν άπογνώσει φίλον του.

— Επίτροφε μου έγω ν' άμφιβάλλω σοβαρώς, κατέκλεισεν ο Μιμήκος μί δυνάμεος ν' άποσορακίση τ' άπαισιόδοξα προαισθήματα του.

Και οι δύο φίλοι, σιωπηλοί, βυθισμένοι εις σκέψεις μεγαλόχλους, έκστραφεν εις τήν πλατείαν του Σύνταγματος, όπου έκάλτην κτισθήσαν.

Εις τήν πατρίδα του έρωτος Άλλά παρτεϊνον άρα ως όσον τινά άληθείας αι βεβαίωσεσι του Κλέαρχου δια 'Εκείνη ήγάπα τον φίλον του;

— Ο έρωσ—είλες των ψυχών και είλες— έρωσ των σωματων λέγει ο ποιητής. Εις δέ τήν προκειμένην περίπτωσιν ο ποιητής είνε δικαίον. Μαζι μ' αυτόν είνε δικαίον και ο Κλέαρχος.

Πολλάκις άγαπάς, διότι άγαπάσαι... Ο άληθής έρωσ μεταγίγεται. Και ή Μαίρη Βέμπερ ήγάπα ήδη, διότι άγνώριζεν ότι είνε άγαπητή.

Όταν πρό μηνός μόλις εγκατέλιπε τό Βερολίον διά να κατέβη εις τήν 'Ελλάδα, όπου ή Γερμανική σύλλος του τότε διαδόχου τιμώσα τήν ύπεροχόνμη όρφανιστή και τον σοφιστόν του επίδόξου διαδόχου, ο πατήρ της, αίσθηρος Ιηρόσοος στρατιωτικός, τής είνε έστι: «Πρόσθεσις διότι έκεί κάτω που πιάς, είνε ή θερμή χώρα εις τήν όποιαν ένγενήθη ο έρωσ. Εκεί άγαπούν πολλοί διαορορικά από τας άλλας χώρας...» άγαπηθής, τό έρώμα... πρόσθεσις γά μήν άγαπήσης, διότι είσαι Γερμανός, ή καρδιά σου πρέπει να δοθί εις Γερμανόν.

Οι λόγοι αούτοι έντεπαισιόδοξον βαυσεως εις τήν ψυχην τής νεαρής Τευντονίδας και όταν επάτησε τον πόδα της εις τήν 'Αττικήν γήν ήστανεν εκ τών προτέρων ότι θα ήγαπάτο, ήθε να ήγάπα. Θά ήγάπα άπειρος τήν χώραν του πνευματός, τήν χώραν των Πιερίδων Μουσών και των άνθρώπινων θεών του Πανθεισμού και τής φυσιολαογίας, τού γλυκού ός οι όφθαλμοί της ούρανοι, και τής ευγενούς ως ή ψυχή της φύσεως.

Αφ' ής τό πρώτον εκ τού άτροπλίου προσητέμεινα τα γαρχικά της 'Ελλάδος παράλα, άνέζητει τό σημείον επ' ου θά προσήλου και θ' άνάπνευεν έν άρχή τά βλέμματά της, προστό έγκολοπήθί το σινολον και πλμμυριση δι' αούτου τήν καρδίαν της...

Τό δά σημείον αούτό τό συνήτησε πολύ ταχύτερον άπ' όσον προσέδοκα. Ήτο ο εδούσπενος έκείνος 'Ελλην, ο νέος με τούς μεγάλους μαύρους όφθαλμούς, επ' άν έκαστοπρόζετο μεγαλειον ψυχής, ευγένεια καρδιάς, άκαγώς αίσθημάτων μεγάλων, ύψηλών, άναλλοιωτών...

Τὸν εἶχε περιγράψει δι' ἑνὸς γαρυφιακοῦ εἰς νεκροφάνειαν, καὶ ὅταν ὁ τρομακτικὸς ἐκρηγνῆθαι τὸν ἀπήγαγεν ἐκ τοῦ ταφοῦ του, τὸν ἐπέφερεν εἰς τὴν ζοὴν καὶ τὸν κατέβαλεν μὴ μείνη δια βίου ἐγκλισησὶς εἰς μίαν ἀποκομμένην φυλακὴν τοῦ Κόκκινου Πύργου. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμοῦ γάμῳ τὴν κορὴν του Ζακελίνας τὴν ὁποίαν καὶ ἐνυμφεύθη καὶ τοῖς ἐπέτυχε παρὰ τῆς μητρὸς του τὸν λύθη τοῦ ἱεροῦ ὄρκου τὸν ὁποῖον εἶχε κάμει να κρατῆται τὸν Φαβρὸ ἐγκλειστικὸν ἐφ' ὄρου ζωῆς. Τὸ ὑπέσχετο λοιπὸν τὴν ἐλευθερίαν του, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον να διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἡμερῶν του ἀποταβηγμένος εἰς μίαν ἐσοχὴν, μὴ ἄλλο ὄνομα, εἰς τροπικὸν ὅστε οὐδεὶς να μάθῃ οἱ εἶναι ἀκόμη. Διότι, ἐφ' ὅσον ὁμοῦ ὁ κόσμος ἐνόμιζε τὸν Φαβρὸ νεκρὸν, ἀν ἀπεκαλύπτετο ὅτι ὑπέσχετο ἀκομῆ ἐν τῇ ζωῇ, ἡ δικαιοσύνη τοῦ κράτους θὰ ἐπελαμβάνετο τῆς ὑπόθεσως καὶ θὰ ἐπαρκεῖτο ὅτι ὁ κόμης νῆε Τρεμῆς—ὄχι, ὁ Γιουντσε—ἦτο ἐκείνος ὅστις περῆγαγεν εἰς νεκροφάνειαν τὸν τρομακτικόν, τὸν ἀπήγαγεν εἰς ἐκ τῶν τάφου του καὶ τὸν ἐκράτησεν ἐπὶ εἴη ὁλοκληρᾶ ἐγκλειστικὸν του. Καὶ ὁ μὲν Γιουντσε ὄντως πρᾶκτων ἐπέσειε ἔργον ὑψίστου δικαιοσύνης ἀπέναντι τοῦ ἀδικῶς ἀποθανόντος πατρὸς του. Οἱ νόμοι ὁμοῦ τοῦ Κράτους δὲν ἀναγορίζουν εἰς τὰ ἀνόμη ἀδούλοισιν ἐνέργειαν πρὸς ἀπόδοσιν δικαιοσύνης, χαρακτηρίζουν μάλιστα τὸ τοιοῦτον ὡς ἐγκλημα, καὶ οὕτως ἀν ἀπεκαλύπτετο ἡ ὑπόθεσις, ὁ Γιουντσε θὰ ἐθελπέτο εἰς τὰς φυλακὰς ὡς ἐγκληματίας. Δι' αὐτὸ δὲ ἀκρίτως ἡ Ἐπιτροπὴ Συμβουλίας ἐνομήσθη να μάθῃ ποῦ εἶη ὁ Φαβρὸς, νὰ ἀποκαλυφθῇ ὅτι ὑπέσχετο εἰς τὴν ζωὴν καὶ οὕτως ν' ἀναλλαγῇ τοῦ τρομακτικοῦ ἀντιπάλου τῆς Γιουντσε, ὅστις θὰ ἐφυλακίσθητο.

Ἐπὶ τέλος δὲ χάρις εἰς τὴν ἐπιθετικότητα τῆς νε' Ἀπερμιόν, ἐτήρησεν εἰς ἀφελή ἀνοσοτητάτην τὸν Κокκινε, ἔμεινε οἱ ὁ Φαβρὸ εἰς εἰρηγικήν εἰς μίαν ἐσοχὴν πολὺν τῆς Ἁγίας Μαργαρίτης, καὶ τὴν συστοφίαν ἐνός γενομένου Κεφάν, ἐπιστοῦ τοῦ Γιουντσε, ὁποῖος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετὰ τῆς σύζυγος του Ζακελίνας ἐπισκέπτετο τὸν πατέρα τῆς Φαβρὸ δια νύκτας.

Μόλις ἀπέλασεν τὴν πληροφορίαν αὐτὴν ἡ νε' Ἀπερμιόν, ἐτήρησεν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἐπιτροπῆς Συμβουλίας, τὸν ὁλοκληρωμένον Κυνηγόν, ὅστις τὴν οὐδέποτε ν' ἀναγορῆσθαι ἀμέσως ἐπ' αὐτοκινήτου διὰ τοῦ Σαίνε-Μαντελιαν-αν-Κατινῶν, οἷα να ἐξοικονομῆ ἀνὰ πρᾶγμα εἰς ἐκείν ὁ Φαβρὸς, καὶ να λαρῇ ὅσας ἡδύνας περιουσίας περὶ αὐτοῦ πληροφορίας. Ἡ νε' Ἀπερμιόν ἀνεχώρησε πρὸς μίαν ἀμέσως, ἀλλ' ἐβίβη να αἰστανθῆ ἀρκετὸν ὄρονον, διότι τοῦ Σαίνε-Μαντελιαν-αν-Κατινῶν ἀπέλει πολὺ πλούσιος οἱ Κокκινε συναισθηθεὶς τὴν γαμῶν του μετῆρ καὶ τὴν ὁλοκληρωμένη ἀμέσως πρὸς τὸν Γιουντσε, ὅστις εὐθὺς, ὡς τοῦ ἐμαθῆν, ἐπέσπευσε οὐδὲν ταχέως ἀρκετὰς καλῶς γυμνασμένους πεμψασας, οἷα τὸν ὁκλήσει, κατὰ ἐκ τῶν πρῶτων εἶδε συμφωνηθῆ, θὰ εἰσοσπῆ τὸν Φαβρὸ εἰς διερθεῖς κινήσεων. Αἱ περὶ αὐτὸν κατ' εὐθείαν ἐπισημῆν, ἐβῆσαν εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν οἱ πλῆθος ταχέως τὸν ἐλοκομοζῶντος, αὐτοκινήτου. Ὁ Φαβρὸ καὶ ὁ σύζυγος τοῦ γέροντος Κεφάν μόλις εἶδον τὰς περιστερὰς, ἀνετήρησαν οἱ αὐτοὶ ἐκομίζον το σήμα τοῦ κινήτου καὶ ἠτοιμάσθησαν εὐπευμένως πρὸς ἀναχώρησιν. Ὁ Κεφάν ἐλαβεν ἑνὰ μὲν ἱερὸν φακέλλον, τὸν ἐφορῆτος καὶ ἐπέσπευσε πρὸς τὸν Γιουντσε ἐκ τῶν πρῶτων οὐδεὶσας, ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ «Φακελλοῦ Φαβρὸ» καὶ τὸν ἐτοκοστήτην εἰς ἐν ἐμπεδῶς μέρος τοῦ ἰδιοκτητοῦ γραφείου τοῦ πατρὸς τῆς Ζακελίνας. Μιτ' ὀλίγον οἱ δύο γέροντες, ἐτοιμασθέντες πλήρως, ἐγκατέστησαν τὴν κατοικίαν τὸν χωρὶς τὰ κλειδοσύντα τῆς θύρας, ἀπὸ σκοποῦ βραβίων, καὶ ἀνεχώρησαν οἱ δύο ἀγνοῦσιν καταφυγόντων, τὸ ὁποῖον εἶχε ὑποσχεθῆ εἰς αὐτοῦ ὁ Γιουντσε ἐν περικταμένον κινήτων. Σχεδὸν ταυτοχρόνως—εἰς νύκτας πλεον—κατέφτανεν εἰς τὸ χωρίον τὸ αὐτοκινήτου τῆς νε' Ἀπερμιόν. Ἡ νε' Ἀπερμιόν ἐπέληροφθη παρὰ τὸν πανδοχεῖον τῆς οἰκίας εἰς ἡν κατέκειτο ὁ Φαβρὸ καὶ καταβύθη πρὸς αὐτήν. «Ἐκεῖ εἰς γείτον τῆς εἰσελθὼν πρὸ οὐλοῦ εἶδες τὸν Φαβρὸ με τὸν συνοῦν τὸν Κεφάν να φευνθῶν πρὸς ἄγνωστον οὐδενῶν.

Φαίνεται οἱ αὐτοῦ ὁ διαβόλοισιν ἐμ' ἐπρόλαβε πάλιν καὶ τοὺς εἰδοπισθῆν, ἐσκέπητ' ἡ τυχοδιώκτης. Ἀς εἶνε μὴ φορὰ εἶμαι βραβία ὅτι μενῶν ἐδῶ, ἀπὸ μάλιστα λειψῶν, μισθὸν να κάμω καὶ μίαν ἀπίσκησιν στο ἀπῆρτον, μισθὸν να βρῶ τίποτα ποῦ να χρειαζέται. Καὶ ἐποφειλομένη τὸν σκοποῦς, ὡς νὰ κινήσῃ τὴν προσηλὴν τὸν περιουτικόν, μετῆρ πρὸς τὴν ὁμοίαν πνεύσιν τοῦ τοῖχου, ὁ ὁποῖος περιεβαλε τὴν οἰκίαν με τὸν κήπον τῆς, σκοπεύουσα να τὸν ὑπερκαθῆ. Πρὸς ἐπιτέλει τῆς ὁμοῦ χαρᾶν εἶδεν ὅτι ἡ οἰκία μικρὰ θύρα ἦτο ἀνοικτῆ. Τὴν ἀνοίγει ἀσορμῶς, εἰσερχεται τὴν κλείνει πάλιν ὁπισθεν τῆς καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν πορταν τοῦ σπιτιοῦ, τὴν ὁποίαν ἐπίσης εὐρήθει ἀνοικτήν.

Ἀπὸ τῆς μίαν τὸν νὰ φύγουν, διελογίσθη, ἄφηκεν ὅλες τίς πόρτες ἀνοικτῆς. Τόσο το καλλίτερο...

Καὶ προχωροῦσα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας ἀνύποπτος, ἤγαγε τὴν ἡλεκτρικὴν λαμπρὰν τῆς καὶ ἤρρισε να περιερχεται καὶ να θευνᾶ ἐν πρὸς ἐν τὰ ὄψματα. Ὅταν ἐφύσθεν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ εἶδε τὸν «Φακελλοῦ Φαβρὸ», ἔδρασε ἀμέσως να τὸν ἀρπάξῃ. Αὐτοστιγμῆ ὁμοῦ μόλις εἶδεν τῆς χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ, μίαν ἄλλη χεῖρ σκελετωδῆς, χωρὶς ἵχως ὄραματος, ὄλο κοκκαλία, ἀνεπήρσεν ταχέως ἐκ τοῦ ἡμιανοκτιοῦ συσταίου, τὴν ἐράξεν ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἐκλεισθη περὶ αὐτόν. Κραγὴν τρομοῦ ἐξέφυγε ἐκ τῶν χειλῶν τῆς τυχοδιώκτης, ἀντιληφθεὶς ὁμοῦ ὅτι εἶχε περὶ εἰς παγίον τοῦ Γιουντσε. Προσεπαύθη ν' ἀπαλλαγῇ τῆς νεκρῶς χεῖρός, νὰ χαλαρωθῇ το σφίξιμον τῶν ἀποταεωμένων δακτύλων, νὰ τὴν σπᾶσῃ, ἀλλ' ἀδύνατον. Ἡ ἀπαισία νεκρὰ χεῖρ ἐδείκνυε χαλάρωσιν ἀνοικτῆν ἐπὶ τὰ κυλιματὰ τῆς, καὶ σπασμένη ἐπὶ βαρεῖας ράβδους οὐδράς ἀνοσοπιστίας προσηρμοσμένης εἰς τὸ εὐαφῆ, καθὼς ἦτο, ἔμειναν ἀκλονήτος. Προσεπαύθη ν' ἀνακαλύψῃ τὸν μουστικὸν μηχανισμόν, ὁ ὁποῖος τὴν εἶδε κινήσῃ, πλὴν ματαιῶς. Καὶ ἡ νε' Ἀπερμιόν ἀντιπᾶσθη ἐκ τοῦ ἀκαρποῦ ὄρατος καὶ ἐκ τοῦ τρόμου, φρικώδους, ἀπῆρτημένη, κατέπεσε ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀναίσθητος λιποθύμος. Ὅταν συνηθῆν, ἤγιστο ὅτι εὐρήσκειτο ἐπὶ αὐτοκινήτου βαίνοντος μετὰ μεγάλην ταχύτητα καὶ ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμοῦς, εἶδεν σκυμμένον ὑπερ αὐτήν τὸν τρομακτικὸν ἀντιπάλου τῆς. Ἡτο ὁ Γιουντσε, ὅστις φύσας κατὰ τὸ ὄψμα τῆς λιποθύμιας τῆς, τὴν ἀπῆρταξεν ἐκ τῆς νεκρῶς χεῖρός, τὴν ἐποκοστήτην εἰς τὸ αὐτοκινήτου του καὶ τὴν ἀπήγαγεν ἀιχμάλωτον εἰς τὴν εἰρηκτῆν τοῦ Κόκκινου Πύργου του. (Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Δέλα διεκόπη μίαν στιγμῆν, ἔρριψε γύρω τῆς βλέματα θεομητικὰ δῆθεν μήπως ἦκουσε καιεῖς, καὶ εἰς τόνον ἐμπιστευτικὸν ἀπρόσθεσε: — Να σὰς πῶ μάλιστα κατὰ τὸ ὁποῖον περιήλθεν εἰς τὴν ἀληθινὴν μου: ἀφότου ὁ πατήρ τῆς κατεστράφη ὁικονομικῶς, ἄρχισε καὶ οὕτω να σκέπεται ὅτι δὲν θὰ ἦτο καθόλου ἀσχημὰ ἀποκατάστασις νὰ σὰς κάμῃ ἀνδρα τῆς· ἐγὼ δὲ ἐμμέσως ὑπεστήριξα αὐτήν τὴν ἰδέαν τῆς διότι, να σὰς πῶ, κύριε Πλάτων, ἐγὼ δὲν συνηθίζω να κολακεύω, βλέπω ὁμοῦ ὅτι εἶσατε ἕνας νέος σοβαρὸς, ἠθικῶς ἀνάσας, ἔχετε μεγάλην ὑπολήψην μεταξὺ τῶν συναδέλφων σὰς, σὰς ἐκτιμῶν οἱ πρῶτοι ἀντιπῶν σὰς, καὶ τὸ μέλλον σὰς θὰ εἶνε ἀπείρως καλλίτερον ἀπὸ τὸ παρὸν σὰς· ὀλ' αὐτὰ εἶνε σημεῖον προσόντα ζηλευτὰ δι' ἑνα νέον καὶ ἔκλειος ποῦ τὰ εἶνε θεωρεῖται ἐπιζήλιος γαμβρὸς διὰ κάθε κορίτσι, Γι' αὐτὸ ὁ κ. Γωνίης εἶδεν ὅτι μετὰ τὴν πτωχεύσιν του, δὲν θὰ εὐρήσκει καλλίτερον γαμβρὸν διὰ τὴν κορὴν του, καὶ ἠθέλε πολὺ, καὶ αὐτὸς καθὼς καὶ ἡ μητέρα τῆς τὸν γάμον σὰς. Καθὼς δὲ φανερῶς ἦτο ἡ Μάσιγκα τὴν ἑταίρειαν οὗς εἶχε δώσει ἀρκετὰς ἐλπίδας, ψέματα:

Ἐμῆλει τόσον ὑποκόως καὶ πειστικῶς, ὅστε ὁ Πλάτων ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ πόνου του καὶ τοῦ θυμοῦ του, παρ' ὀλίγον νὰ πειρῆ τὸν εαυτοῦ τὸν ὅτι πραγματικῶς ἡ Μάσιγκα εἶχε ὀσμυθεῖ πρὸς αὐτόν δι' ὑποσχέσας γάμου. Δὲν ἐτόλμησεν ὁμοῦ νὰ τὸ ἐπιβεβαιώσῃ ἐκίνησεν ἀλλοῦς τὴν κεφαλὴν μετὰ διαταγῆς, ὁμοῦ νὰ διακαρῆσῃ τὴν σιωπήσῃ. — Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμοῦ εὐτίμει τὸν κ. Φάνην καί... Καὶ ἡ Δέλα δὲν ἐπροφθασε ν' ἀποτελειώσῃ ἀμέσως τὴν φράσιν τῆς. Εἰς τὸ ἀκουσμά του ὀνομαστικῶς αὐτοῦ ὁ Δραλλίνος ἀνεπύναθη, ὅσον μίαν ὁλοκληρῶς ἠλεκτρικῆν συστοίαν νὰ ἐξεσπῶθῃ ἐπάνου του. Καὶ εἰς τὸ μέλας του ἐξήγησθη ἡ πρώτη του ἀπάντησις ἀναλαμπῆ. Ἡ Δέλα δὲν ἔλασε τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ὑποδαυλίσῃ τὴν πυρὰν.

...καὶ αὐτοῦ εἶπε, βλέπετε, τραπέζις—πρὸς ἐμῶς—μεγαλοουσιάνος, μὴ περιουσία, μαρσὰ δὲ στοῦ χρήμα, τίποτα ἄλλο πια δὲν εἶχε περῆσαι... ἡ Μάσιγκα σὰς ἔξαχος ἀπὸ τῆς μίαν στιγμῆς ὡς τὴν ἄλλη, εἶσατε ποῦ ἠθέλει να κάμῃ ἀνδρα τῆς!... Ὁ Πλάτων δὲν καταβύθη νὰ συγκρατηθῇ καὶ ἔξερωσε γὰρ: — Ἀ, ὄχι... ὄχι... μὴ λητε τίποτα γιὰ τὴ Μάσιγκα... δὲν φαίεται αὐτῇ, ὄχι... φαίεται ἐκείνος ποῦ τὴν ἐθαμπίσκει μετὰ τὰ λεπτὰ του, ἐθάμπισσε μετὰ ἐκατομύρια του τοὺς γονεῖς τῆς καὶ αὐτοῦ εἶπε ποῦ θὰ θέλον να τὸν οἰκοῦν... αὐτοῦ ὁ χρῆσος κληθάρος... ἀ τὸν ἀρχεῖον! θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ!...

Καὶ εὐφρῆς τὸν νευρῶδη γρόνθον τοῦ ἀπειρητικῶς. Ἡ Δέλα μόλις συνειδηθεῖσα διὰ νὰ καταβύθη νὰ μὴ ἐκζητήσῃ τὴν ἄγριαν χαρὰν τῆς. Εἶδε νικητῆ. Εἶχε κατορθώσει νὰ μετολησθῆ εἰς τὴν ψυχὴν του Δραλλίνου ὅλον ὁ μῆσος ἐναντίον τοῦ πρῶτον ὄρατος τῆς. Καὶ ἤξευρεν ὅτι τοῦ λοιποῦ ὁ Πλάτων θὰ ἦτο ἑνα πενηνθῶν ὄρατον, ἕνας πιστὸς ἐκτελεστὴς τῶν σχεδίων τῆς καὶ βηθῶς τοῦ ἀγῶνος τῆς. Καὶ μετὰ τὴν τὴν ὁποῖαν προσεπαύθη νὰ καταστήρῃ γλυκεῖαν, συμπληρητικὴν, εἶπε: — Ἀς εἶνε μὴν ἐξαπτεθεῖς τόσον, κύριε Πλάτων... Βραβία σὰς, συμποῦ καὶ σὰς δικαιολογῶ μάλιστα πλήρως, διότι ἀγάπηρα καὶ εἶω κάποιος καὶ ἔστω εἰς εἶνε να ἐρχεται ὁ ἄλλος, ἐπειροῦ οὐδεὶς χημάτια, να σὰς, καίμην τὴν ἀγάπην, τὴν εὐτυχίαν σὰς καὶ τὴν εὐλαδίαν σὰς μὲ ἀπὸ τὰ χέρια σὰς... Εἶνε ὁλοκληρωμένως τραγικόν... μὴ στενοχωρηθεῖς ὁμοῦ ποῦ... εἶσατε νέος με πολλὰ εὐδία καὶ δὲν εἶνε δυσκόλον ν' ἀγαπήσῃτε καὶ να παντρευθῆτε μίαν νεα ποῦ να εἶνε περισσότερον ἀξία τῆς ἐμπιστοσύνης σὰς καὶ τῶν αἰσθημάτων σὰς.

Ν' ἀγαπήσῃ ἄλλην;... ἐγὼ... ἄ, ὀσοποῖνος—ἀπήγησεν ὁ Πλάτων ἐν ἐξῆρσι—ἀν μίαν φορὰ καιεῖς γεννητεῖται καὶ μίαν φορὰ τεθαῖνη δὲν μπορεῖ παρα καὶ μίαν φορὰ ν' ἀγαπήσῃ. Ἐκείνος ποῦ βραβίον εἶς κατῶσθε ν' ἀγατῆσῃ εὐχρητικῶς καὶ μετὰ τὴν καρδίαν του οὐδὲ διαφορετικῶς γυναῖκες, εἶνε ὁ χωματερός ἐκμεταλλετής τοῦ ἐρωτος... εἶνε τοσο μεγάλο το αἰθεῖσμα αὐτοῦ, ὅστε να εἶνε πολὺ μικρὰ ἀπέναντι τοῦ μίαν ὁλοκληρῶς ἀνθρώπινη ζωῆν διὰ να τὸ κινενοποιήσῃ!...

Μίαν μὲν αἰθῆρα εἶδεν εὐθὺς τὴν καλλίτεραν διατάκσειν τῆς εἰς τὰ χεῖλην τοῦ Δραλλίνου, διότι τοὺς λόγους του τοὺς ὑπερκαθῆν τῆς συγκρατημένην οἷα μὴ πρῶτον ἤδη φωνᾶν ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ ἐκδηλομένην, ἀλλὰ τόσον βαρεῖα ριζομένη καὶ ἀπεραντῶς ἀγαπῆ του πρὸς τὴν Μάσιγκαν Γωνίη. Ἀλλὰ ἡ Δέλα μετὰ τὴν σατανικὴν εὐσοφίαν τῆς καὶ ἐσομητικῆν, κατορθώσας νὰ μεταστρέψῃ ὑπερ τὸν σχεδίων τῆς τὴν ἀπάντησιν τοῦ Πλάτωνος.

Ἄν εἶνε εἶσι, τοῦ εἶπε, ἕνας λόγος περισσοτέρου διὰ νὰ μὴν ἀπελιθῆσθε. Ἐκείνος ποῦ ἀγαπᾶ τὸσον πολὺ, κάνει τὸ πᾶν διὰ νὰ μὴν του ἀρπάξῃ ἄλλος το ἀντικείμενον τῆς; λατρείας του... ἔχομεν ἄπειρα ἀρκατομήματα ἐραστῶν ποῦ ἐβῆσαν καὶ μετῆρ ἐγκλίματος ἀκομῆ... ἀλλὰ ὅσον οὗς τὸ συνιστῶ αὐτοῦ, καθὼς ἄλλο. Εὐτυχῶς δὲν ἐβῆσαν το στερητὴν ἀκομῆ ὅστε να μὴν εἶνε τὰ πραγματὰ ἐνεσπῶς τελειώμενα... μπορεῖ ἀκομῆ νὰ μεταωθῇ αὐτοῦ ὁ γάμος... ἐγὼ τοῦλαχιστον εἶμαι οὐατεθεμισμένη ὅσο μπορῶ να σὰς βοηθῶσ' αὐτοῦ... Θὰ πιασῶ τὴν Μάσιγκα καὶ θὰ τῆς πῶ ὅτι αὐτὸ ποῦ καιεῖ ἀπέναντι σὰς δὲν εἶνε καθόλου συστο. Θὰ φάσω καὶ μετῆρ τοῦ κ. Φανῆ ἀκομῆ διὰ νὰ τοῦ παραστήσῃ ποῦς ἔχουν τὰ πραγματὰ καί... — Ἀ, ὄχι... ὄχι, ἐκραύγασεν ἀναγκαστικῶς ὁ Πλάτων. Ἐλεημοσύνην δὲν εἶμαι οὐατεθεμισμένος να ζητήσω ἀπὸ κανένα καὶ ποῦ μὴ περισσοτέρου ἀπὸ αὐτόν τον... Σὰς τὸ ἀπαγορευτὸ ἄλυτος, δεσποινίς, να προήρτη εἰς οὐλοῦποτε διαβῆμα εἰς ὁ ἐκείνην εἶνε ὁ αὐτόν... ἔστω με γενναίως ἀπὸ μέσα να διεκδικήσω ὅτι, μοῦ ἀνηκεῖ.

Μετ' ὀλίγον ἐπροσθεσε: — Μὴ συγκρατεῖτε ἀν ὁ θυμὸς μου μετὰ παραφορῆ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθεσεις σὰς ἀπέναντι μου. Χωρὶς νὰ προσθεσῇ τίποτα ἄλλο, τὴν εὐχαριέτησε καὶ ἔφυγε, σχεδὸν δραματικῶς.

Βλαβρὸν τὸν ἔκαμα, ἐσκέπητ' ἀχαρῆκατος ἡ Δέλα. Τὸ λιγώτερον ποῦ ἔχει να κάμῃ τὸν Φανῆ, εἶνε να τογᾶ πιασθῆ... Ἀς ἴδωμαι... Καὶ καταβύθη πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς, ἀναμενοῦσα ἤσυχος τ' ἀποτελέματα τῆς σατανικῆς μηχανοραφίας τῆς.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, ὁπότε ὁ Φάνης Πλατῆς ἀπεφάσισε μετὰ τὴν προσποιητὴν ἀδιευθεσίαν του νὰ μεταρῆ εἰς τὴν Τραπεζίαν του, ἐδέχτο εἰς τὸ γραφεῖον του τὴν ὑπόσχεσιν τῆς Μάσιγκας Γωνίης. (Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ὁ φιλολογικὸς διαγωνισμὸς τοῦ διηγήματος—εὐθυμογραφημάτων ἀπέδωκεν ἀποτελέσματα ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὰ. Ὑπερεκπῶν ἔργα πρὸς συμμετοχὴν ἔχουν ὑποβληθῆ, αὐτῆν δὲ τῆς ἐβδομάδας εἶσατε διηγήματα γυν. κ. κ. Εὐαγγέλου Φάνη, Β. Κωστόλου, Ἰπσοῦ, Πυροβολοῦ, Ἐρ. Μικαλῆ, Μεγ. Ἰδέας, τῶν δίδων Τούλας Βεγῶν καὶ Φρουφῶ καὶ τὰ εὐθυμογραφημάτων τῶν κ. κ. Κλάδου Ἀδρήν Γ. Β. Βερῶν καὶ Κούλη Ζεᾶ. Ἡ πρόθεσις ἔληξε, τὰ δὲ ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.

Ἐξ ἄλλων ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν ἀγνωστῶν ποῦ ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἐγκρίνω τὰ: «Δὲν μπορεῖς» τοῦ κ. Μιμῆ Μαλεβῶ, «Μεσάωχτα» τοῦ κ. Ν. Νικολάου, «My sweet heart» τοῦ κ. Θ. Δημητριάδου (μὴ δραματικὸ ὄχι,οῦς, μαζὶ με τὸν τίτλον καὶ τὴν ὑπογραφήν εἶνε στίχῃ 14), «Δάκρυα στοῦ Κῦμα» τοῦ κ. Ἰπσοῦ καὶ «Λόγια Μπεκῆ» τοῦ κ. Γ. Βερῶν.

Καλὸ εἶνε τὸ δικὸ σὰς κ. Γ. Ἐλάτη, ἔχει ὁμοῦ μερικὰς ἀτέλειες στὴν ἔκφραση («ἄχορο ἀπὸ δὲ κορμὶ» κλπ.) μετὰ λίγη προσοχὴ διορθώνονται. — Ἐπίσης καὶ τὰ δικὰ σὰς, ἰσολογιστικὰ ἔχουν διάφορα λάθη κ.κ. Blond, Ντ. Μανιῶ, Γ. Φουρῆ καὶ Ροδολφ. — Τὰ ἐπισημασμένα σὰς κ. κ. Α. Παπαδημητρίου καὶ Ἄν. Κουνοῦθι εἶνε ἐξυπνά καὶ ἀσχοληθεῖτε εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος: πρόθεσθε μόνον περισοτέρον εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν θεμάτων (τὸ «Σ' ἐγὼν φ' ἄγαρ» ἐντέλεις ἀκατάλληλον, Ἄν. Ἐθῶν) καὶ εἰς τὸ ὅσομον τοῦ στίχου. — Στὴς 2. Ἄν. Ἀνι, νευρῶς, ἀστυρίεσε καλὰ, νὰ μὴ θίγητε ὄμοῦς πρῶσθα, θίσει δὲν μ' ἀρέσουν τὰ κάρκασα· ὄσο διὰ τὸ πρῶτον μεταχειριθεῖτε λέξεις ἀνηκούστων («τάξιμα», «θεῖα» κλπ.) Νὰ σ' ἐνηνομήσῃτε πρᾶκτικῶς, κ.κ. Τρουκ. Ὅταν ἰδῆτε να δημοσιευθῆ μετὰ τὴν ἐσιάνον τὸ ἄλλο ποῦ σὰς ἔχω ἐγκρίνει, τότε να μοῦ στείλετε καινοφῆρα ἀνεαῖρητος αὐτοῦ, ἐπειθεῖ μοῦ θὰ ἐστειλάτε, σὰς λέγω ὅτι τὸ μὲν «Ραγισμένο Βῆθος» τοῦ Πρυντῶν εἶνε μεταστροφὴ κατ' ἐπιφανήσῃ, εἰς δὲ τὰ ποιήματα σὰς νὰ μὴ μεταχειριθεῖτε «νομαδικοῦ» (βάρος κλπ) διότι εἶνε ἀποκομῆτικῶς. — Δὲν εἶνε καθόλου διὰ ἐγκρίσιν τὰ δικὰ σὰς κ. κ. Ἀθ. Παπασιχ. Π. Μανιῶ, Η. Σεβῆλ, Ε. Μαρινᾶ, στείλει μοῦ καλλίτερα. — Ὅσον διὰ τὸ δικὸ σὰς, κ. Λιμοκονῆ. Χαλκ. ἐπὶ τὸς ποῦ εἶνε μεγάλο, δὲν εἶνε καὶ τὸ εἶδος ποῦ θέλω μόνον φιλολογικὰ καὶ εὐθυμογραφημάτων ἐγκρίνω. — Δετὰ νὰ μὴν ἐξορῶ νὰ ὑπολόγισον τὸν χῶρον, κ. Ζουλιέν; Σὰς εἶσατε εἶνε καλὸ, ἀλλ' ἡ μεγάλοι εἶδατε νὰ διατεθῆ δι' ἄλλον καὶ στήλη; Ἄφορ γράφετε καλὰ, δὲν σὰς εἶνε δύσκολον νὰ γράφετε καὶ σύντομότερα. — Γιὰτι κανένας ποῦ δὲν καταλαβάνετε κ. Δημῶδ. Λίμψ. Σὰς ἔγραφα ἔπρὸς παντὸς τὸ ὄνομα σὰς καὶ κατόπινα τὰ ἔργα σὰς. Μοῦ ἐστειλάτε τ' ὄνομα σὰς, στείλει μοῦ τὴν ὥρα καὶ ἔργα σὰς, γιὰ νὰ ἴδω ἂν εἶνε νὰ τὰ ἐγκρίνω. — Πρὸς Θεοῦ! δις Μαρ. Βενετσ. τί σὰς; συμβαίνει; Τὴν παραμοικῶν ἰδέαν δὲν ἔχω περὶ τῆς ἀφορμῆς τῆς θλίψεως σὰς, οὗς δὲ, καθὼς ἀνθυμολογῶ, σὰς ἔγραψα τίποτα τὸ ὁποῖον νὰ σὰς λυθῆσῃ» ἐξηγήσατέ μοῦ. — Στέλνετέ μοῦ ὅτι ἔχετε κ. Δ. Σκιαδά καὶ ἐφόσον ἐγκρίνονται θὰ δημοσιευθῶν ἂν θῶν χρεαίεται καμμία ἄλλη διατάκσεις. Ἐθαριστῶ... Ἡ Γαροφύλα ἐξηγησθῆ, κ. Ι. Μαρινῶ, διὰ τὸ πολὺ κοινὸν ἀστέλλον ποῦ τῆς ἀποδίδετε. — Ἔναῖ δημοσιευθεῖς ἐπὶ πληρομῆ ἦταν κ. Α. Κ. γιὰτι δὲν προσεχῆτε; Μὴ αὐτῆν τὴν τρομακτικὴν ὑπετίμησιν τοῦ χάρτου καὶ τῶν τυπογραφικῶν ἀδυνατιῶν ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

Ἐρρημὸν ν. Σάμου. — Ἐγὼ ὁμοῦ δὲν θὰ σὰς γινῶ καχῆ. Εἶσατε θετικῶς χαρακτῆρ, νοήμον, χωρὶς πολλὰ λόγια, σκεπτικιστῆς καὶ μετριοφρονῶν καὶ ἀπέναντι ἐκείνων ἐπὶ τοῦ ὁποῖου συναισθησάνθε τὴν ὑπεροχὴν σὰς. Εἰ σὰς γαλήνιος, πολὺ σπανίως ἐξάττεισθε, εἰ δὲ καὶ ἂν σὰς ἔγραφα δὲν ὑπῆρχε φόβος να σὰς ἐκπλήξω ἢ νὰ σὰς λυθῶσ' ὅσο εἶσατε προικισμένος μετὰ μίαν στωϊκὴν ψυχραιμίαν Ὁσοδύησθε ἀφοῦ ἐγὼ, μίαν ἐγὼ δηλαδῆ, εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν χαρακτῆρ σὰς, δὲν θὰ ἔχετε λόγους νὰ μὴ εἶσατε καὶ σὺς. Ἡ Γραφολόγος

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Ἄναλλάσσω ἐπιστολὰς μετὰ θίους, δέχομαι καὶ σ. π. Γράφατε «Μικρὴν Λιθαδικοποῦ» ἀν π. κ. Λεβάδεια. — Παρακαλεῖται ὁ ἀποστολεὶς ἐπ' ὀνόματι μου ἐπιστολὴν εἰς τὰ Γραφεῖα «Σφαίρας» καὶ παραλαβῶν εἶσατε ταύτην

ΤΑ ΡΑΒΔΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ.

Περδίκω μ' π'λί μ' Διπλουριπλουκλει-δουμανταλώσ' ούρε κα-ψαρή μέσ' τ' χαμουκέλλα σ', κρύψ' μέσα στού σιντουκι σ' κι κάτω ικεί, μη ξικαμπήζ' μι: ούλότιλα στού παζάρ' γιατί π'ας χαμέν'. Ίέρ-χουντι οί χουρουφ'λάκ' σι συλλήβ'νι κι σι π'αυι μέσα στού γκισταν' νά ιδουνι αν τώχ'ς τ' αυγό, αν ελσι τσούπρα μαθές

για δέν ελσι. Τ' αίκου; τ' αίκου, νά λιές Κίχαμαν έλλειψ' γλιέπ'ς άπου ιδεί; στού Ροι-μέικου κι' ηρθι κι' ένας κύργιους καθηγητάς ού Φουτεινός νά μάς πη' κι' αύτινους τή θ'κή του τ' φουτεινή ιδέα. Νά γέν' άστυνομύγια ήθών, μαθές. Μμμ! χαρά στού τσερβελάκι του κι στην κοιρφή κανέλλα!... Σκαμπάεις, ούρε πρόβατου άπουλωλό, τί μαραφέτ' ελνι αύτινού ή άστυνομύγια τού ηθών για δέ σκαμ πάεις; "Ακ" νά στού ελπου κι νά στού μου-λουήσου. "Οντες μι τού καλό τά φέρ' ού διά-τανους κι μ' κουπιάζς ιδώ στ'ν Άνθίνα, δι-χους νά τσακ'στη του πουδαράκι σ', θά σι πιριλάβου νά σι γκιζιρίσου μαθές σ' ούλ' τ'ν πουλιτέια νά ιδής κι σ'ν τ' βρώμα κι τ' λυ-σουδία τ'ς κι νά διαμάηξ. Κι' άπέ καθώς θά πααίν'μι άλαμπρατσέτουστού δρόμου μας, θά ιάχρητι ένας χωροφύλακας κι θά μ' άρουτάη για τ'ν άφιντιά σ' : —Ποιά ειν' αύτή;

—Αύτιν' ελνι ή διαπ'νίς Περδίκω μ', θάν τ' λίου ιγώ, ή μουσκουδυχατέρα τ' μπάρμπα-γούλα τ' άμπάν' κι' Ισόβια άρριβουναςτ'κιά μ' πώχ' τρεις οίξις ιληές κι' ανάμισ' στρέμμα για προικιό. Χαίρου Ιλιαν, φαυ'στιώμαστι, νάεισι καλά κι' άπ' αυτου πάλαι.

— Δεσποινίς τήν ελπις; θά μ' ματαλιέει ού χουρουφύλακας. Ελσι βέβιους πώσελνιδεσποινίς;

— "Αμ' τί θάρροφεις πώς ελνι, γάιδαρους, μαθές; Δέν ν' γλιέπ'ς, ούρε;

— Ναι, άλλα ελνι κουριτσ';

— Βάι, βάι, τί άχρεια λόγια ειν' αυτά π' λιές, ούρε μπιομπάνταρι, κι ντρέπιτι τού τσ'πι; Μπά κι θέλ'ς νάν τ' ψήρξ μαθές;

— Οχι, άλλα νά π'αυι σ'ν άστυνομύγια νά ιδουμι αν ελνι κουριτσ' για όχ'.

— Κι θά σι π'άν', ούρη καπούρα μ', θά σι πααίν' στ'ν άστυνομύγια, ικεί θά καρτι-ράνι γιατρούδια κι σουκόμισ, θά σι ξιζαρκών' νι, θά γένιοι μαντάρα κι θά πιρνάμι ιμετς καλά κι σ'ν χειρότιρα.

Αύτιν' ελνι ή διαβόητ' άστυνομύγια τού ηθών κι' αν μπουρεις μή χάν'ς τσ' νουδισ σ' κι τά λουικά σ'.

Γιά δαύτου του καλό π' σ' θέλου μήν κάν'ς κι ξιμυτιές κανιά βουλά ιδώ στ'ν Άνθίνα γιατι δέν άνακατόνουμι. Δισπ'νίς θά νάρθ'ς κι μπουγαδουκόφ'νου θά γυρίης.

Ταύτα κι μένου για σ' κι' αντίου μ' *Μήτρους Κουρ'νόγαλους*

Από τήν ζωήν τών νεοπλούτων ΕΙΣ ΤΟ ΡΕΣΤΟΡΑΝ

Εξωχότατον μύτερ μοι

"Εκθδ τώ έσπεραν έπύγαμεν μετ'ά τών σή-ζυξ μου νά φάμε στού ριστοράν, όπου ήναι έν μεγάλο μαγεροή μαι πολά τραπέζια κέ κα-ρέγκλε, τό όπην τρόνε μιλεούνηα άνθρόπι, άντηη καί γηνέκοι άνεκατομένη. Καθόμαστε κη έμοι; σ' έννα τλαπαίξην, έλχαιτε τό καρ-σόν και τό λέμαι νά μάς ήρθει άπό μήαν με-ρδς μακαρούνια. Τά ήφερε, κάνο έπθά φορά-κης τό σταβρή μου κι' άρχηνάω νάν τά τρώω μαι τώ γάντηα μου, γιατι τό άνερ μου μού ήξε ιση πός ότη κραίτη νά οίμε έβγεναις κέ ότη κάνο ήτε κραίνο ήτε τρώγο ήτε πήνω νάν τώ κάννο μαι τό γάντη. Έτση έπίγα νά κάνο κη έγώ, νά φάω μαι τό γάντη, μά έκηνο τώ κοινόχρωνο έθήμοσέν κέ γη'ι νά μύν γκρενηάζι έβλαλλα τά γάντηα μου, έκανα μάτα τό στα-βρό μου κέ τάφαγα. Έστρης μάς ήφφεραν κραίας μαι φασούλα. Κάνο πάλε τό σταβρό μου, τό όπην ό σύζυξ μου ξαφνηάστικαι και

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ήγον δμιλαι επίκαρροι)

"Αη Γιάννεος του Ρηγάνεος άφ κθέντος και του κλύδων ριπθέντος τό όποιον υπό κοριτσακίαν πρδς γνώσιν τά καύμένα τής μοιρός τά γεγραμμένα έλεξαν κάμοι ριπέναι έν τώ τεντζερι ένθεν υδάτου βωβδς άμύληκτον νερό κοινώς, έν δακτύλιον ίνα μοί προεΐπαι ήμέραν γαμήλιον. Μοί έλαχε δέ τόν δύστυχον τό έπακόλουθον διστιχον :

«Τι ώραίότη εινε άπτή ολος μαϊνδανός και πράσσον και τι καμβούρικον κορμι όπερ ποιει τοιοϋτον πάσσον».

Άκηκός, γούν ούτο έτεθυμώθην έπισταμένως και παγων πρδςμαλλίον εκβήκον κεκουρεφιμένος τό όποιον γίγνας περιέγων τών κορασίων.

Ο Αγαθ'άγγελος

ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΥ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

Μπασιάς από τή μιά μεριά και Τσιριμώκος άπ' τήν άλλη, μού φέρουν κακοστομαχιά κι' άναμπουμπούλα στού κεφάλι.

Ο ένας σώνει και καλά τή θέλει τή γυναίκα ως άντρα τόν άντρα θέλει μπουνταλά και μαμελούκο μέσ' στη μάντρα

Ο άλλος πάλιν από 'κει λέει πώς άμα τής καπνίση, ή γυναίκουλα σου 'μπορει στα κρύα νά σε παρατήση.

Έτσι με δίχως άφορηή γιατι τής πάτησες τόν κάλο, ή για δέν ντόνεις τή μικρή, ή δέν ταίξης τό μεγάλο,

ή αν δέν τήν πήγες στα χορό, ή δέν τής; ψόνισες φουστάνι, ή τόν κακό της τόν καιρό, μία σκηνούλα θά σου κάνη.

Και μιά και δυό στού δικαστή θά πάει ζητώντας διαζύγιο και βρσκει άμέσως έραση ήγον καινούργιο ύποζύγιο.

Μ. Αθηνέλλης

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1920

(Εκάστη έγκρισις ή άνανέωσις διά τό 1920 διακμη μία. Οι έγκρινοντες ψευδώνυμα πρέπει νά μάς γρά-φουν τό όνομα και τήν διεύθυνσιν των.)

«Ζιζάνιον» «Μικρή Δειβαδιτοπούλα» «Πλη-γωμένη Άηδών» «Μή με λησμήνει» «Άγγε-λος τής αγάπης» «Μαλαγχολικός Ίππότης» «Διμοκοντόρος Χαλκιδεύς» «Άτρόμητος γυ-μνασιόπαις» «Διαβολάκι Χαλκιδός» «Blond».

Ζητείται παις διά τήν ύπηρεσίαν του Τυπο-γραφείου, Ζήνωνος 2. Μισθός Ικανοποιητικός.

μαι ήροται: — Γηά κάθε φαετόν που θά σό φέρνουναι θά κάνυς τό σταβρό σου;

— "Αμ δά; Έτση ξέρρω έγώ πός κάνουσι τά έφσεβές χρησηνοί.

Πηάνο τώ περουνή με τό δεξή και τό μα-χέρον με τό ξερβού τό χέροι «Οχι, — μό λαιει —τό άναπαλην νά τά πιάκυσ, τό περουνν με τό ξερβή και τό μαχαίρη με τώ δεξεί».

— Δαι μού βολεϊ έτσι, του λέγο. Πάσκησα νά φάω με τό ξερβύ, άλλα μό έπσοαι τό περού-νι άπό τό χέριον, έσπασσα τό πηάτο κέ λέ-ροσα τό τλαπεζομάντιλο κέ τώ φροστάνη μου.

— Ρεζήλι μ' έκανας, μό ελται τό άντρα όνταις φέβγαμια.

— ραιζίλως ήσαι έσι που θέλυσ νά μαι βά-νις νά τρώο άννάπαδα σάμπως νά ιμε ξελβο-χέρα. Καλλά δέ του οίπκον, προσφηλές μύ-τερ μου;

Μινδάμ Γαρεμφούλα

Το Βλάμη τδ καρδρατα ΠΥΡΙΦΛΕΓΗΣ

Ρε σύ, μ' άκου;ς, ρε Μανιδώ χριστιανομάχα μούπανε πώς δέν έχεις σπύργο του καρινέτου νά ψήνης τό πρωί τόν καφέ σου. Και για δαύ-το χλίβεσαι, ρε ευειδές φρεδεγόντα; "Ακου, ρε, γέλοια καταρά και μπατζάρα, τασ-κα-μπάι! "Εμεις, μωρ' αδερφάρα, είμαστέ μονά-χοι μας καρινέτα, είμαστε και φαινόμαστε— άμή; "Ελα βάλε ένα φυτίλι έδώ στού στόμα μου, δός του φρόκο μ' άμυ δέ βράσης άπάνω μετσοόλες, νά μήν ξαναϊδώ ρηγός πρόσωπο, κι' έτσι κινδς κλίφης νά με μαγκώση. "Ειέ-νανε, ρε, μερανούχα βράζει μέσο στα σωτικά μου σά γκαζομηχανή τό οινόπνευμα κι' όντας άνοίξω τό στόμα μου, ιδρώνεις άπ' τήν κουφό-βραση—κακούρα, μ' έκαφες! Γιατι έγώ—τό ξερες, ρε μακαντάσαινα. κι' όχι νά στού παι-νεφτώ—άργολικδς δέν είμαι, όμως μ' άρέζει τ' άφιλότιμο, κι' άκρατο τό ρουφάω με τό καραράκι τό ούξο. Κι' άμα μό πιάνει ή θά-λασσα και μού πατήση ό άλλος τόν κάλο, τό-τες εινε που γεμίζω τά μούτρα με δάχτυλα — άυάν, καϊμέ! ψοφάω για πάνω χέρι κάτω χέρι.

Ο Βλάμη

Τό λοιπό που λές, σά δέν έχεις σπύργο ν' άνά-ψης τό καρινέτο σου, έλα νά σου δώκω τή δι-κιά μου τή φωτιά που καιει άσβεστη στού στη-θουράκι μου, ρε καπόνα μου—σακκουλέβεσαι;

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΑΚΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΝ ΕΡΟΣ ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

Πυροσβ.—Κάθε φωτιά νά σβύνω έχω πόθο μά ξέρω και κατι φωτιές.

Δουλικό.—Εινε κατι φωτιές κ' έγώ τις νουόθω που τής άνάβουν δυό ματιές, τόν πυροσβεστικό κι' αν φέρης λόχο αύτές δέν σβύνουν ή φωτιές.

Μαζι.—Θά τό πώ, νά τό πηξ; πώς αύτές ή πυροκαγιές, όπως θέλεις πέςτες σου άνοιγουν φέστες, πόνους, φασαρίες και πληγές.

Πυροσβ.—Τί νά σου κάνη κ' ή άντλία μας γι' αύτές τις πυροκαγιές.

Μαζι.—Πώς και που ν' ασφαλιστούμε, άχ ή ασφαλιστικές δέν σ' ασφαλίζουν δέν τ' άναγνωρίζουν άπό έρωτα σάν ψήνεσαι και πάνε άδικα τ' ασφάλιστρα και στάχτη γίνεσαι.

Δουλικό.—Καιει ή αγάπη σάν φωτιά μεγάλη και ποιές καρδιές δέν καινε, ποιές;

Πυροσβ.—Με τις φωτιές μήν ξαναπαίξης πάλι, τραβήξου άπ' τις κακοτοπιές.

Δουλικό.—Μά ή καρδιά που ξέρει ν' αγαπάη δέν σκιαζεται κακοτοπιές.

Μαζι.—"Αχ ο έρως ό δικός μου μοιάζει μόρα και σεισμό, έλα τώρα, φώς μου τά φιλιά σου δός μου, κι' ός χαθούμε μέσ' στού χαλασμό.

Πυροσβ.—Μά όχι δέν άνακατεούμαι αν κάνης έμπρησμό.

Μαζι.—Τώρα ή φωτιά φουντώνει κι' ειν' ή φλόγες δυνατές κι' όσο πάει κι' άπλώνει κι' όλο δυναμώνει τι ξεροκαίλεις ειν' αύτές, βρε έρωτα, νά τ' όψεσαι έσου πάλι τά φταις.

(Από τό «Πανόραμα»)

ΝΑΤΟΣ Ο ΝΕΙΟΣ

Νάτος ό νεός. Γερός γοργός—σφοντύλι χαρά ζωής, άνηφιτος, γλιτζές, παντόγνωμος—συμβουλευτής αν θές.

Και νάτος και στις βραδυνές τις όρες σκεπτικιστής κι' όνειρευτής τραβά σέ δόξας πέλαγα τρικυμιστά και σ' έρωτος μαγισπαρμένες χώρες.

Εδάγγ. Α. Φάντης